

срѣдъ мъртви свѣтила, презъ будни тъмноти
защо ти служи азъ, кжде ме водишь ти?

Съ още „по-веществени“ белези е характеризиранъ „духътъ на въжделението“:

Орелъ си ти стрѣвникъ — желѣзенъ ти е клюва, —
отъ край до край въ свѣта неумолимъ воюва,
победно мълчаливъ надъ щастие и надъ беда;
но въ сѣнката ти само остана незабоденъ
изострения нокътъ, и ти не си свободенъ...
Не чухъ ответъ, но сякашъ — той промълви: Да.

Като Фауста, поетътъ открива въ себе си две души — едно вѣчно раздвоение, постоянна борба между полярни сили, която опустошава душата — Не живѣе, а гори, но този огънь не е съзидателна, а разрушителна сила — не слънце, а пожаръ. Почти повтаря известния стихъ на Гете въ „Фаустъ“. „Zwei Seelen wohnen, ach, in meiner Brust“. „Въ гърдитѣ ми се борятъ две души“, но го доразвива въ своя посока. Родѣ се съ Гетевия герой и съ търсенията си да разреши „вѣчнитѣ“, „проклети“ въпроси — да постигне непостижимото: вѣчната истина, загадката на съществуването, „тъмния коренъ“ на битието.

И съ друго той е близъкъ до Фауста — съ философския си духъ — (остриятъ му самоанализъ е една изява на този духъ). Въ това отношение е напълно самобитенъ.

ФИЛОСОФИЯ НА ПЕСИМИЗМА

Още въ нѣкои отъ първитѣ си стихотворения (особно „Великдень“, „На единъ песимистъ“ „Недей ме пита“) Яворовъ показва една очевидна склонностъ къмъ размишления, която